

petru demetru popescu

literatură pentru copii!

CORECTBooks

Alunel în lumea muzicii

PETRU DEMETRU POPESCU

**ALUNEL
ÎN
LUMEA MUZICII**

Editura Virtual

2011

ISBN (e) : 978-606-599-868-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

PROLOG - ALUNEL SE DOVEDEȘTE BAS VERITABIL.....	1
CAPITOLUL I - ÎN VIZITĂ LA CHOPIN ȘI PAGANINI.....	5
CAPITOLUL II - OHUBU SE ÎMBLÂNZEȘTE.....	14
CAPITOLUL III - PE ARIPILE MUZICII, ÎNTR-UN ȚINUT CIUDAT.....	24
CAPITOLUL IV - CÂNTECUL GANGELUI.....	34
CAPITOLUL V - MARILE CONFRUNTĂRI PENTRU BIRUINȚĂ.....	46
CAPITOLUL VI - TRUBADURII VESELI ȘI TRIȘTI.....	53
CAPITOLUL VII - MESCHINĂRIILE BARONULUI CHAT NOIR.....	61
CAPITOLUL VIII - CONCURSUL CEL TRIST.....	66
CAPITOLUL IX - TRIUMFUL TRUBADURILOR.....	70
CAPITOLUL X - LA VIENA CU HAYDN ȘI MAI ALES CU MOZART.....	77
CAPITOLUL XI - ÎNTÂMPLĂRI NEOBIȘNUITE CU BEETHOVEN.....	83
CAPITOLUL XII - PĂSTRĂVUL.....	91
CAPITOLUL XIII - REPETIȚIA GENERALĂ.....	97
CAPITOLUL XIV - TRIUMFUL SIMFONIEI A IX-A.....	103
CAPITOLUL XV - LA SCALA DIN MILANO - CU FRANCESCO FORTUNINO GIUSEPPE VERDI.....	107
CAPITOLUL XVI - ÎNTÂLNIREA CU CIPRIAN.....	113
CAPITOLUL XVII - ȘIPOTUL SUCEVEI, LEAGĂN - DE VIS ȘI CÂNTEC ROMÂNESC.....	117
EPILOG - UN VIS FRUMOS ȘI ADEVĂRAT.....	121

PROLOG

ALUNEL SE DOVEDEȘTE BAS VERITABIL

Trecuse mai bine de un an de când Alunel se întorsese din visul lui de-o clipă, din teribilul vis care îl purtase în lumea sobră a medicinei.

Dar visul ca orice vis. Zboară ca și vorbele. Nu rămân decât rareori și pe alocuri frânturi de imagini care să te urmărească prin ani. La Alunel, dimpotrivă, se petrecea un fenomen ciudat: visul lăsase brazde adânci și nepieritoare. Ținea minte fiecare întâmplare și fiecare scenă petrecută atunci, vorbele și gesturile personajelor, țesătura lor și a intrigii care se înfiripase pretutindeni. Mai mult chiar, visul îl maturizase și îl pregătise pentru viață, îi deslușise anumite cărări și destinații, îi ridicase multe semne de întrebare la care medita și acum.

Și iată că tot viața această mare și neostoită dăătoare de lumini și umbre, de frumuseți nebănuite dar și de urâtenii îi deschise lui Alunel alte căi și îl purtă pe nesimțite pe borta viguroasă a altor întâmplări.

Să le istorisim însă și pe acestea și să înțelegem mai mult caracterul acestui băiat care odată cu întâmplările trecea și el fără să știe de fapt de la copilărie spre pragul aurit al adolescenței dintâi. Și cum la vârsta lui toate drumurile duceau spre școală și de acolo plecau mai departe în alte direcții, iată că și acum tot la școala unde era elev își găsesc obârșia noile întâmplări. Profesoara de muzică Elena Cremeneanu își primenea ca de obicei corul pentru a-i da contur și forma deplină în vederea participării la concurs. Era o foarte bună metodistă și o excelentă interpretă vocală ca și o izbutită și expresivă pianistă. Știa prea bine din experiența ei îndelungată la catedră că vocile copiilor, mai ales a celor din generația lui Alunel care treceau am văzut spre o nouă etapă a vieții lor, sunt în permanentă schimbare. Capătă alt timbru, altă intensitate și vibrație chiar. Sopranul de ieri poate deveni alto sau în unele cazuri chiar bariton. Cu fetele e altceva. Ele își mențin mai mult calitatea de soprană iar altiste sunt mai puține. Vocea lor mai subțire și mai gingașă de la natură nu le aduc decât rareori și atunci ca fenomen la poziția baritonală.

Așa stând lucrurile într-o oră începu greua dar necesara și migăloasa trudă de alegere a elementelor cu care trebuia să-și alcătuiască formația corală. Avea sistemul ei. Poate diferit de al altor slujitoare ale cântecului. Și în ce consta aceasta? La fiecare clasă la care preda muzica, îi selecționa pe cei mai buni. Dar la început nu individual ci în mod colectiv. Îi scotea pe toți, băieți și fete în fața clasei, îi așeza într-o anumită formă și îi puneă să cânte prima strofă a Tricolorului, imn și cuvinte cunoscute deopotrivă de toți. Asculta cu urechea ei fină intonarea imnului urmărind ansamblul și eventual elementele distonante, pe afoni, în scopul eliminării lor din competiție de la bun început.

Și iată, la semnalul său, cele 32 de voci câte însemnă clasa începură să cânte. Era o plăcere

să-i ascuți. Niciunul nu o lua pe de lături. Exista o armonie între vocile fetelor și ale băieților. Toți probau o bună și deci corespunzătoare ureche muzicală. Niciunul nu distona. Profesoara era mulțumită și surâzătoare. Era compensată în amorul ei profesional față de alte clase unde avusese surprize neplăcute. Aici surpriza era cu atât mai plăcută cu cât pe elevii acestei clase nu-i avusese în anul școlar trecut. Și totuși strofa întâia a Tricolorului nu se termină cu bine. Aproape de sfârșitul ei, pe ultimele cuvinte, când armonia părea perfectă, cineva din cor așternu o pedală atât de joasă încât toți rămaseră uimiți și cântecul se frânse. Profesoara însăși în culmea uimirii îi făcu semn celui care era autorul acelei intervenții nedorite și care se pare că intervenise abia la sfârșit. Și aceasta întrucât descoperise la el nu voce de alto dar nici măcar de bariton ci de-a dreptul de bas. Un bas de autentică și bună calitate. Chemat astfel, basul din rândul trei al formației corale ieși în față supus și vădit încurcat:

– Cum te numești, băiete? îl întrebă cu voce puțin aspră Elena Cremeneanu.

– Alunel! răspunse acesta simplu dar păstrând nota de timiditate și vinovăție.

– Aha! Și știi de ce te-am scos în față?

– Da, răspunse și de data aceasta Alunel, mai încurcat și parcă tot mai convins de greșeala pe care o comisese, m-ați scos din rânduri pentru că sunt afon și am stricat armonia corului. Vă rog să mă iertați!

Colegii începură să râdă. Dar Elena Cremeneanu nu râdea deloc. Îi plăcu nespus răspunsul acestui băiat, timid și modest dar și foarte respectuos și deplin responsabil de faptele sale. Vorbi blajin și încurajator:

– Alunel dragă, a fi afon nu e o vină și nici o greșeală. Te naști sau nu cu ureche muzicală. Dar eu te-am scos în față pentru că, surprinzător la vârsta ta, am descoperit în tine un veritabil bas!

– Bas?

Intervenția lui Alunel fusese firească, plină de nedumerire dar și copilărească. Ea stârni din nou ilaritatea clasei. Profesoara nu luă în seamă râsetele copiilor. Zise din nou:

– Cât despre afonia ta, asta vom vedea acum!

Și îi ceru lui Alunel să execute Ad-Hoc prima strofă a imnului național, de data aceasta singur. Alunel se supuse. Dar gătuț de emoție o cântă așa cum putu el.

Elena Cremeneanu însă nu cedă. Nici nu se supără. Semn că tot continua să surâdă. Era și o fină psiholoagă. Înțelesese din capul locului emoția ce putea să o aibă interpretul și nu se aștepta de la început la perfecțiune. Căuta nu atât interpretarea cât urechea muzicală a băiatului. Când acesta isprăvise zise parcă indecisă:

– Rogu-te acum, gama!

Și își ciuli urechile sale fine, în așteptare. Alunel nu se dumirise deloc asupra examenului la care era supus și nu-i trecuse nici emoția. Dar devenise ceva mai stăpân pe sine. Cât privește gama,

aceasta o știa foarte bine, de capo al fine, de la orele de anul trecut. Și chiar din cursurile elementare. Dădu așadar drumul vocii sale de bas atestat:

„ DO-RE-MI-FA-SOL-LA-SI-DO! “

– Și în descreștere! comandă Elena Cremeneanu. Iar Alunel se supuse:

„ DO-SI-LA-SOL-FA-MI-RE-DO! “

– Acum rogu-te și arpegiul gamei!

Vocea basului răsună din nou în clasă. Sigură pe ea. Fără să mai aștepte comanda de descreștere:

„ DO-MI-SOL-DO,

DO-SOL-MI-DO! “

Clasa își ținea răsuflarea. Era în pragul râsului. Dar vocea profesoarei le tăie orice asemenea inițiative nedorite:

– Bravo, Alunel. Nu numai că nu ești afon cum ai crezut, dar ai dovedit o perfectă ureche muzicală. Cât despre faptul că ești bas, aceasta mă bucură. Aveam nevoie în întreaga țesătură a armoniei și de un bas. Mai mult decât atât, m-am gândit ca la anumite bucăți muzicale ce le vom pregăti, să intervii în anumite momente ale cântecului ca solist. Astfel interpretarea va căpăta mai multă varietate și culoare!

Alunel rămase uluit de ce auzea. În loc să izbucnească în râs, clasa descrie un ropot de aplauze. Profesoara îl privea cu nespusă dragoste. Vorbi și premianta clasei, Amalia, căreia Alunel îi luase odată apărarea:

– Ne bucurăm că în rândurile noastre vom avea un solo voce și un bas veritabil în persoana bunului nostru coleg, Alunel!

Și eu mă bucur, dragii mei, întâri Elena Cremeneanu. Apoi adresându-se numai lui Alunel. Dar pentru aceasta va trebui Alunele să muncești mai mult. Să înveți cu sârguință pentru a ajunge că cânti nu numai după ureche ci după note, adică să solfegiezi. Poate ar fi bine să înveți și un instrument muzical. Poate vioara... sau mai bine pianul, care te ajută cel mai mult în această privință!

Și îl mângâie încurajator. Alunel nu știa ce să mai aleagă din toate acestea. Gândi fulgerător: „ Nu cumva profesoara vrea să-și bată joc de mine? Să mă facă astfel de râs în fața clasei pe un plan mai subțire? “ Întâlnea însă privirile profesoarei și își întărea convingerea că în nici un caz nu putea fi vorba de așa ceva. Atunci gândul revenea stăruitor dar pe alt făgaș: „ Trebuie că iar am alunecat pe aripile visului și am luat-o din nou la sănătoasa... “ Dar aceleași priviri și prezența colegilor cărora le simțea răsuflarea îl convingeau tot mai mult că trăiește o clipă solemnă și adevărată. Că pășește pe un drum nou. Pe cel al muzicii. Că își descoperă o nouă vocație ce se poate preschimba în pasiune.

De fapt dacă se gândea, muzica îi plăcuse dintotdeauna. Simțea la fiecare melodie pe care o asculta la radio sau televizor, ori la casetofonul și pick-up-ul tatălui său, acel fior tainic care te încântă și te transpune pe meleaguri de vis. Numai că nu-și dăduse seama până acum. Stătuse în ființa lui

acea tainică unduire a sufletului, netălmăcită și nedeslușită, așteptând să vină cineva să o deștepte din somn și de fapt să o aducă la viață. Și acest cineva era profesoara de muzică Elena Cremeneanu, bună sfătuitoare și îndemnătoare, față de care din acea clipă căpăta încredere deplină. Simți chiar nevoia de a spune câteva cuvinte. Calde și sincere, izvorâte din inima lui în care prindeau tot mai mult contur vibrațiile și reverberațiile muzicii. Lumea muzicii care parcă își deschidea porți nevăzute pentru a-l primi pe el, Alunel, ca la rândul ei, Alunel să-i devină slujitor credincios. Sub influența acestor simțăminte deosebite ce-l năpădeau, spuse păstrând timiditatea în glas:

– Doamnă profesoară, eu, Alunel, mă leg în fața dumneavoastră și a colegilor mei să mă apuc serios de studiul muzicii pentru a corespunde cuvintelor frumoase ce mi le-ați adresat!

Era un legământ mic dar plin de căldură și însemnătate.

Elena Cremeneanu zâmbi cu satisfacție. Vorbi cu patos tuturor, încurajându-i pe toți în felul acesta să se pregătească în domeniul muzicii.

– Ce poate fi mai frumos decât muzica, încheie ea. Muzica e arta cea mai severă deoarece îți impune disciplină riguroasă și studiu. Dar și cea care îți poate dezvălui cele mai alese și mari frumuseți. Ea cuprinde și poezie și fascinație și vis. Nimic pe lume nu e mai sublim decât muzica!

CAPITOLUL I ÎN VIZITĂ LA CHOPIN ȘI PAGANINI

La câteva zile de la întâmplarea din clasă în blocul unde stătea Alunel se mută familia inginerului Prodan. Unica odraslă a acestuia, Sergiu, îi plăcu foarte mult lui Alunel. Și asta fiindcă îi făcuse de la început o impresie frumoasă, de băiat serios și cu înalte preocupări. E cazul aici să amintim că Alunel afluase un lucru foarte important acum pentru el. Sergiu era elev în clasa a X-a la liceul de muzică ce purta numele marelui compozitor și interpret român George Enescu. Ori acest simplu fapt, care nu era deloc simplu, îl făcuse pe Alunel să capete un adevărat respect și admirație față de noul său colocatar dar pe care nu ajunsese încă să-l cunoască. Dornic însă de a ajunge la acest act și chiar la legarea unei prietenii cu Sergiu, în fiecare după amiază când se întorcea de la școală, suia cele două etaje care îi despărteau pe ei de apartamentul inginerului Prodan și asculta fascinat tulburările de pe clapele unui pian ce răzbăteau din apartament până la locul din fața ușii apartamentului. Postat aici cu fidelitate, Alunel știa că autorul muzicii degajate de pian era chiar Sergiu Prodan. Îi făcea mare plăcere să asculte datorită faptului că interpretul se dovedea a fi destul de talentat și mai ales că el însuși după îndemnurile Elenei Cremeneanu se simțea un virtual pianist.

Totuși zilele treceau și deși Sergiu își dezvăluia tot mai mult talentul, Alunel nu ajunsese încă să-l cunoască. Toate lucrurile și întâmplările au însă un deznodământ. Chiar și așteptările. Într-o zi Alunel se duse ca de obicei în fața ușii apartamentului cu pricina pentru a asculta piesa muzicală interpretată cu patos de Sergiu. Era tot mai prins în mirajul muzicii și tocmai de aceea nu băgă de seamă faptul că acordurile pianului încetaseră. Curând ușa apartamentului se deschise și Sergiu își făcu apariția, căutând cu ochii spre scară din cine știe ce pricină. Îl surprinse astfel pe Alunel și îl întrebă curios:

– Cine ești și ce vrei?

Întrucât, ca un hoț prins asupra faptului, Alunel nu știu ce să răspundă. Pentru că de fapt era un fel de hoț, furând cu urechea acorduri muzicale.

– Păi... eu am vrut... să... adică...

Sergiu nu se dumiri din aceste cuvinte incoerente și care nu spuneau nimic. Vocea nu-i suna aspru dar nici încurajator:

– Să știi băiete că nu e frumos să tragi cu urechea ori să privești pe gaura cheii sau să spionezi pe la casele oamenilor!

Aceste cuvinte îl durură foarte mult pe Alunel. Mai ales pentru faptul că era luat drept un hoț și nu om de rând. Se hotărî așadar să lămurească pe loc lucrurile. Luă un aer marțial, așa cum știa să o facă în momentele de cumpănă și cu multă maturitate și greutate în vocea lui de bas zise:

– Nu vă fie cu supărare dar eu n-am furat, nu fur și nu voi fura niciodată de la nimeni nimic.

Țin doar la tot ce-mi aparține!

– Serious? Și ce îți aparține?

– Marea dragoste pentru muzică. În numele muzicii am venit acum în fața ușii dumneavoastră. Și nu numai azi. În fiecare zi, de când v-ați mutat. Și nici nu trag cu urechea, nici nu spionez. Ascult cum cântați la pian din toată inima!

– Așaaaa?!!! Atunci se schimbă socoteala. Poftim te rog în casă!

Și Sergiu deschise larg ușa apartamentului dându-se în același timp la o parte pentru a-i face loc lui Alunel să intre. Mirat de efectul binefăcător al vorbelor sale dar și bucurându-se, Alunel nu mai așteptă a doua invitație și păși cu încredere în apartamentul pianistului. Curând se află în fața aceluia pian pe care nu îl mai văzuse dar ale cărui acorduri le auzise până acum. Sergiu îi făcu semn să se așeze într-un fotoliu și îi aruncă în treacăt:

– Mă scuzi puțin până îmi închei exercițiul început. Apoi vom sta de vorbă!

Și netulburat parcă de întrerupere, reîncepu cântecul pe care Alunel îl știa acum pe dinafară.

Când termină se întoarse spre Alunel și acesta îi spuse senin:

– Mi-a plăcut. Sunteți un adevărat artist!

– Da de unde, ripostă Sergiu, nici vorbă. Exersează și eu. Și atâta tot. Pianul, muzica în general cere sacrificii totale!

Alunel nu înțelese atunci aceste cuvinte. Aprobă însă ca și cum totul îi era deslușit:

– Desigur, desigur! Dumneavoastră aveți dreptate!

– Știi ce, cum te cheamă?

– Alunel!

– Perfect. De azi încolo să lăsăm politețurile. Tu zi-mi mie Sergiu și eu ție, Alunel. Pe temeiul muzicii care zici că îți place putem să fim foarte buni prieteni!

Iată deci că Alunel ajunsese la scopul său mult mai repede decât se așteptase. Spuse copilăros și cu extravaganță în glas:

– Atunci dragă Sergiule, să fim prieteni!

– Prea bine, dar ia spune-mi, cum ai ajuns totuși la mine. Numai acordurile pianului te-au adus?

– Da, sau poate e mai bine să-ți povestesc de la început!

Și Alunel se apucă să-i istorisească lui Sergiu toată întâmplarea din clasă fără să uite nimic. Era precum știm foarte bine talentat la narațiune și reușea de minune să prindă pe interlocutor în mirajul întâmplărilor ce le prezenta. Izbuti să-l intereseze și pe Sergiu. Dar la capătul povestirii acesta se arătă dornic a se da o finalitate întregului:

– Și Alunele, cu ce-ți pot fi eu de folos?

– Păi, dragă Sergiule, m-am gândit că tu m-ai putea învăța să cânt la pian!

– Eu?!!!

– Da, tu, cu marele tău talent!

De data aceasta Sergiu era cel în drept să se mire. Sau să riposteze:

– Eu, Alunele cânt la pian doar de câțiva ani. De când eram ca tine. Deci nu sunt decât un biet începător!

– Începător după câțiva ani?!!!

– Exact. Ți-am spus. Muzica cere sacrificii. Pianul cu atât mai mult. Trebuie exersat zilnic, toată viața. Cu cât exersezi mai mult, cu atât te convingi de acest adevăr. Pianul are tainele lui. Mereu ți se dezvăluie noi și noi secrete.

– Așaaa! Și atunci eu unde mă aflu?

– Tu, Alunele te afli înaintea marelui început. Ți-o spune un modest începător. Dar dacă vrei să începi și te-ai hotărât să pășești în lumea muzicii...

„Așadar nu pășise încă în lumea muzicii cum o crezuse o clipă în clasă. Era înaintea marelui început, pe un drum lung în care Sergiu însuși era un modest începător“.

Se cutremură la gândul acesta dar în același timp se înfioră de bucurie:

– M-am hotărât, dragă Sergiule să pășesc în lumea muzicii!

– Atunci va trebui să facem o vizită lui Chopin și lui Paganini!

*

Nici de data aceasta Alunel nu înțelesese ce se ascundea în spatele multor vorbe pe care le pronunțase Sergiu. Îl însoți însă pe acesta în vizita promisă și după ce parcurseră câteva străzi, aproape de școala pe care o frecventa zilnic se opriră în fața unei case mai vechi pe care o văzuse de fapt de atâtea ori. Sergiu deschise poarta unui garduleț colorat în cenușiu și îi făcu semn lui Alunel să-l urmeze. Se cunoștea că îi e familiar imobilul și că îl frecventează cu regularitate. Casa era dispusă în formă de vagon, iederă roșie îmbrăca pereții ei. În fundul curții, la ultima scăriță Sergiu se opri. Sună și le deschise o femeie între două vârste care nu era alta decât proprietăreasa imobilului, doamna Ersilia Vasilescu. Sergiu o salută cu respect și o întrebă:

– Maeștrii sunt acasă?

– Sunt, răspunse aceasta înțepat, sunt și pace bună!

Și se dădu la o parte făcându-le semn să intre. Mai târziu puțin Alunel putea să afle că proprietăreasa avea veleități de mare soprană de coloratură și excepțională interpretă a unor arii din opere celebre, în special din Giuseppe Verdi. Dar că în realitate nu avea câtuși de puțină voce și era acră față de toți cei care nu voiau să-i recunoască talentele. Așa se explică și modul cum le răspunsesse celor veniți. Atunci însă în așteptarea a ceea ce îi era dat să vadă în casa aceasta în care îl adusesse

prietenul său nici nu luă în seamă pe doamna Ersilia Vasilescu. Se trezi într-o cameră de boem, în care însă întreaga atmosferă de aici proba trăirea unei vieți muzicale fervente: un pian cu coadă, o vioară atârnată în cui, o alta așezată pe pian, o chitară pe o sofa. Cărți risipite pretutindeni, un dulap unde se puteau vedea două costume negru închis, potrivite concertiştilor. O măsuță și vreo trei scaune. Două paturi al căror așternut se afla în neorânduială. O oglindă care își pierduse de mult cristalul ei pur și prezenta pete și deteriorări profunde. Ba colțul de sus, din dreapta lipsea cu desăvârșire, dezvăluind privirilor lemnul pe care era așezată oglinda. Pereții îngălbeniți și afumați de vreme probau fără putință de tăgadă că această încăpere nu mai fusese de mult zugrăvită. Cameră de boem! Dar cel mai interesant lucru a fost de fapt întâlnirea cu boemii care populau camera. Doi tineri înalți și uscățivi, dar cu priviri pătrunzătoare și un păr bogat revărsat până în apropierea umerilor. Cel mai înalt dintre ei ținea în mână o vioară, a treia existentă în încăpere. Celălalt, mai scund ceva se afla așezat la unicul dar masivul pian cu coadă, marca Bösendorfer. Când Sergiu și Alunel își făcură apariția, pianistul se sculă și el pentru a realiza ritualul primirii.

Atunci, Sergiu care le era familiar îi salută și le zise pe un ton plin de condescendență:

– Scumpi maeștri, permiteți-mi să vă prezint pe prietenul meu, Alunel!

Cei doi nici nu se mirară de acest nume și nici nu schițară măcar vreun gest de repulsie sau cum i se mai întâmplase lui Alunel, de a fi primit cu râsete și luat în batjocură. Dimpotrivă, „maeștrii“ erau plini de bunăvoință, eleganță și farmec. Primul vorbi cel cu vioara:

– Mă bucur de cunoștință. Mă numesc Ion Mitrică și sunt student în anul V la conservatorul Ciprian Porumbescu. Și... la clasa de vioară!

Glasul îi suna slab, ca de om obișnuit care n-are un merit deosebit de a fi ajuns în anul V. Și Alunel observă imediat că violonistul acesta era foarte modest. Dar Sergiu nu se putu abține să nu adauge:

– De fapt trebuie spus că studentul Ion Mitrică nu e un simplu student ci cel mai bun de la clasa de vioară. Mândria și speranța nr. 1 a conservatorului. Laureat al mai multor festivaluri internaționale încă de pe acum. Pentru marea sa artă interpretativă violonistică toți colegii îi mai zic și Paganini, în amintirea celui mai mare violonist al lumii, genovezul Niccoló Paganini.

Alunel se trezi aplaudând ca și cum ar fi fost la sfârșitul unui concert în care ar fi cântat acest mare violonist Ion Mitrică, zis Paganini. Dar în clipa aceea de entuziasm îl văzu pe pianist înaintând spre el și întinzându-i prietenește mâna se prezentă la rândul lui:

– Mă cheamă Mihai Ciubăr și sunt coleg cu Mitrică la conservator, în același an V dar la clasa de pian!

Aceași modestie înnăscută, caracteristică oamenilor de geniu sau doar de talent. Numai că nici de data aceasta Sergiu nu rămase impasibil:

– Nici Mihai Ciubăr nu e un student obișnuit. Ceea ce înseamnă pentru vioară Ion Mitrică, pentru

pian este Mihai Ciubăr. Un mare talent. Colegii îi spun pe drept cuvânt Chopin, în memoria marelui compozitor și pianist polonez Frederich Chopin care, la rândul lui pentru sensibilitatea și ardoarea interpretării a rămas în eternitatea istoriei muzicii cu „stigmatul“ celest de „poetul pianului“. Și Mihai Ciubăr este un poet al pianului, un laureat al festivalurilor internaționale, o speranță indiscutabilă, o personalitate muzicală și pe deasupra profesorul meu de pian!

Alunel nu mai avu răgaz să se entuziasmeze și să aplaude. Supărat probabil de avalanșa de laude care nu mai conteneau și pe care socotea că nu le merită, modestul pianist se hotărâse să intervină. Cu voce caldă și atrăgătoare îi zise lui Alunel:

– Dragă prietene, pe Sergiu nu-l mai întreb de ce a venit, chiar dacă nu are oră la pian. Pentru că știu că venirea lui e cauzată de venirea ta. Astfel încât te rog să ne dezvălui și nouă scopul vizitei tale. Sau mai bine zis cu ce-ți putem fi de folos!

Pe Alunel îl încercă din nou emoția. Pentru a-l scuti de un efort în acele momente, vorbi în locul său Sergiu. Și povesti mai întâi întâmplarea din clasă, proaspătă așa cum o aflase din gura lui Alunel, fără a omite nimic din ceea ce socotea esențial de știut. Își încheie relatarea cu cuvintele:

– Astfel încât, stimați maeștri, profesoara de muzică a apreciat că Alunel are o fină ureche muzicală și o voce de bas apreciabilă!

La o asemenea veste Ion Mitrică se bucură peste măsură:

– Ași putea să știu și eu numele profesoarei de muzică, Alunel?

– Desigur, spuse acesta bucuros, ea se numește Elena Cremeneanu!

– Atunci lucrurile sunt limpezi și înseamnă că tu, Alunele ai într-adevăr ureche muzicală și voce bună. Pe Elena Cremeneanu o cunosc. Este una din cele mai bune profesoare de muzică din țară și pregătește coruri de o aleasă calitate și valoare!

În acele momente Alunel se simți mândru de profesoara lui de muzică și voi să-i mulțumească maestrului viorii. Dar auzi vocea cristalină a celuilalt maestru, a pianistului Mihai Ciubăr:

– Eu zic dragă Alunel să ne faci și nouă plăcerea și să ne cânti un cântec. Pe care îl știi tu mai bine. Eu te voi acompania la pian!

Alunel crezu că n-a auzit bine. Evoluția lui spre lumea muzicii se desfășura uimitor de repede. Ieri cu teama în suflet de a nu fi socotit aфон, astăzi solicitat a cânta și pe deasupra acompaniat de un maestru. Îl cuprinse de-abinelea emoția. Dar Ion Mitrică luând stânjeneala lui Alunel drept altceva adăugă:

– Dacă nu-ți convine acompaniamentul de pian, atunci te pot secunda eu la vioară!

Asta era prea mult. Întrecea orice așteptare. Solicitat de doi maeștri să cânte. Își dădu seama că e o ocazie unică să se afirme și apoi să-i solicite lui Mihai Ciubăr favoarea de a-l primi ca elev la pian. Încercă să-i lămurească mai întâi că ar dori din tot sufletul să cânte dar se teme că nu va putea fi la înălțimea așteptărilor. Bâigui în acest sens câteva cuvinte:

– Eu... știți... aș dori nespuse... dar cum să vă spun...

Nu apucă să spună mai mult. În cameră dădu buzna, fără să mai bată la ușă, Ersilia Vasilescu. Proprietăreașa în persoană. Corpulentă și cu ochi mânioși. Probabil trăsesse cu urechea în regulă și acum avea aerul că vrea să oprească la timp comiterea unei crime. Vorbi cu năduf:

– Apoi ascultați domnilor artiști, ascultați și pace bună. Eu chirie prea mare nu vă pretind. Și de ce? În nădejdea că vă veți ocupa și de splendida mea voce și mă veți promova în lumea muzicii. Așteptare zadarnică. Și când acolo, așa, dintr-odată, îl luați în brațe pe flăcăoașul ăsta și încă îl mai și rugați să cânte!

– Ce vrei doamnă Ersilia de la noi?

– Ce vreau? Dreptul meu! Să mă ascultați și să mă ajutați să promovez. Am așteptat destul. Ieri încă vă rugam. Azi nu vă mai rog, vă poruncesc!

Cei doi maeștri se priviră stupefiați. Rugămintea poți s-o refuzi, porunca trebuie s-o îndeplinești. Ion Mitrică încercă să câștige timp:

– Și ce-ați dori să interpretați, doamnă Ersilia?

– Firește, din Verdi. Din marele Verdi, din unicul Verdi!

– Prea bine, zise și Mihai Ciubăr, dar opera lui Verdi e întinsă. Ce anume din opera lui Verdi? Ersilia Vasilescu deveni surâzătoare. Înțelese că sosise momentul debutului ei. Zise cu grație în glas:

– Firește, aria lui Germont din Traviata!

Mihai Ciubăr oftă supus. Încercă însă o ultimă rezistență:

– Dar bine doamnă Ersilia, dumneavoastră sunteți femeie. Vi se potrivea mai degrabă aria Violetei!

Ersilia era însă plină de vervă. Deveni brutală. Vocea ei era baritonală, mai potrivită într-adevăr pentru aria lui Germont:

– Nu contează maeștrilor, efectele muzicale să iasă! Când voi avea chef am să cânt și aria Violetei! Și arătând cu mâna poruncitor spre Mihai Ciubăr care se așezase la pian, aproape zbieră la el: „Acompaniază!”

Și își dădu drumul:

„De-al Provenței cer senin,

Cine-acum te-a-nstrăinat...”

Vasilescu era mai mult un răget înfiorător care nu prevestea nimic bun. Ion Mitrică astupându-și urechile cu mâinile spunea fără să vrea și fără să se mai poată stăpâni:

„De-al muzicii sens divin,

Cine ne înstrăinează-acum...”

Ersilia nu auzea însă nimic. Nici riposta lui Mitrică, nici trăirea clapelor pianului, nici nimic

altceva. Răgea în continuare scoțând zbierete înfricoșătoare:

„ De-al Provenței cer senin,
Cine-acum te-a-nstrăinat...“

Se pare că nici nu știa mai departe fiindcă se întorcea mereu la acest distih.

Până la urmă cel care s-a tulburat cel mai tare și și-a ieșit din pepeni a fost Alunel. Care o fi fost cauza adevărată e mai greu de știut. Poate faptul că tocmai când el se pregătea să intre în lumea muzicii cu pânzele sus, pe ușa din față, a sosit această femeie pentru a încurca totul. Sau poate mintea lui cuprinsă de emoția de care vorbeam să nu fi ajuns până la argumente filosofice. Ci pur și simplu l-a exasperat răgetul doamnei Ersilia Vasilescu ce nu lăsa loc pentru nici o fărâmbă de muzicalitate. Astfel stând lucrurile se pomeni dintr-o dată strigând cât putea de tare, pentru a acoperi jalnica interpretare ce inundase încăperea și se revărsa nesățioasă până în vecini:

– Destul, încetează odată cu zbieretele acestea îngrozitoare!

Încurajați de impulsul vocii lui Alunel, Mitrică, Ciubăr și cu Sergiu se porniră și ei pe protest. Se desfășura o acțiune pro muzica, de apărare a acestei arte sublime:

– Destul, încetează odată!

Protestul colectiv o făcu pe doamna Ersilia Vasilescu să-și întrerupă concertul și să-și frângă melodia la paragraful repetat pentru a nu știu câta oară:

„ Cine-acum te-a...“

Nu fără a-l privi cu mânie mai întâi pe Alunel și apoi pe ceilalți:

– Ascultă băiete, că nu știu cum te cheamă, tu ești afon de-abinelea de vreme ce nu apreciezi vocea mea. Vei avea în persoana mea de azi înaintea un dușman înveninat! Cât despre voi... o să mai vorbim!

Și ieși furioasă trântind ușa cu atâta putere încât ferestrele zăngăniră fiind gata să preschimbe geamurile în țandări.

În urma acestei ieșiri nebunești toți avură impresia că s-a potolit furtuna. Dar liniștea se așternu în cameră și o vreme nimeni nu mai avu curajul s-o risipească. Abia târziu, Ion Mitrică privi cu ochi blânzi pe Alunel care se pare că era cel mai speriat:

– Dragă prietene, așa e, muzica cere tot soiul de sacrificii. Chiar și unul de genul celui la care ai asistat. Acum însă, în situația aceasta, îți dai seama că nu te mai putem asculta pe tine!

Auzind vorba blândă a violonistului, Alunel își reveni la normal. Zise și el cu voce cât mai dulce simțindu-se parcă vinovat de strigătul de adineaurei:

– Dragi maeștri, eu de fapt nu venisem pentru a-mi proba vocea. De ea o să aibă grijă profesoara mea de muzică. Aveam însă o rugămintă la domniile voastre!

– S-o auzim! Zise Mitrică.

– S-o ascultăm! Zise Ciubăr.

– Iată, profesoara mea Elena Cremeneanu vrea să mă învețe să solfegiez!

– Intenție cât se poate de lăudabilă! Se repezi Mitrică.

– Da, dar mi-a recomandat să învăț și un instrument muzical care m-ar ajuta și mai mult...

– Înțeleg, spuse același Mitrică, vrei să înveți vioara!

– Nu tocmai și nu vă supărați. Dar aș vrea să învăț pianul. Și dacă domnul Ciubăr... deși nu îndrăznesc a-mi închipui că un maestru de talia...

Dar ceea ce i-a fost dat să audă imediat din gura celebrului pianist îi întări convingerea că artiștii sunt foarte modești dar și că drumul muzicii e lung și nesfârșit. Iată ce-i răspunse acesta:

– Dacă m-ai ales pe mine drept profesor nu te pot refuza. A dăruii muzică unui om e o datorie de onoare. Cât despre titlul de maestru, acesta mai poate fi discutat. Să știi că și eu ca și prietenul meu Mitrică suntem abia la început. Suntem ucenici în ale muzicii!

– Extraordinar, zise fără să vrea Alunel, atunci cine e maestru?

– Maestru? Greu de spus. Sau poate ușor dacă-i numim pe Haydn, Beethoven, Schubert, List, Verdi, Ceaikovski, George Enescu, Wagner, Chopin, Paganini. Și încă alți corifei ai muzicii. Deși aceștia la rândul lor s-au considerat toată viața ucenici și slujitori devotați ai muzicii!

– Și ei?

– Și ei, dragă Alunel!

Atunci Alunel căzu pe gânduri. După un timp îi zise lui Ciubăr:

– Chiar de-ar fi să rămân începător toată viața, merită să încerc. Sunt gata de orice jertfă pentru a intra în lumea muzicii!

– Prea bine, îi răspunse pianistul, dă-ne voie să te supunem la început unei încercări!

– Încercare? Cât ar fi de grea...

– Nu e grea sau poate e cea mai grea. Dorim să știm ce efect are muzica asupra ta, cum izbutești să te concentrezi pentru a intra în atmosfera pe care o degajă muzica!

Alunel holbă ochii. Se vedea cât de acolo că nu înțelesese mare lucru. Dar Ion Mitrică interveni și el la momentul oportun:

– Uite, Alunel, eu și cu Ciubăr vom interpreta una din marile creații ale muzicii universale, a celui mai mare muzician al tuturor timpurilor, Ludwig van Beethoven. Este vorba despre Concertul în re major pentru vioară și orchestră!

– Dar unde este orchestra? Întrebă firesc Alunel.

– Ai dreptate să întrebi astfel. Întrucât nu avem orchestră, vom căuta s-o suplینim cu interpretarea noastră. Eu vioara, Ciubăr, partea pianului!

– Prea bine! Spuse și Alunel.

– Tu vei asculta. Te vei concentra. De vei izbuti să uiți că ești în această cameră și te vei confunda cu muzica, vei ajunge pe tărâmul pe care îl conține această mare operă, înseamnă că ai

pătruns în lumea muzicii!

– Da, zise cu naivitate Alunel, prea bine, dar cine mă va ajuta să uit că sunt în această cameră?

De data aceasta cel care răspunse era Ciubăr.

– Chiar muzica, dragul meu, ea are această magnifică și herculană dar și mirifică putere de a te purta pe aripile ei până la uitarea de sine și contopirea cu ea!

– Înțeleg. Dar și pe Sergiu l-ați supus acestei încercări?

– Firește. Și el a reușit!

– Aș dori să reușesc și eu!

– Atunci fii gata!

Cel care vorbise ultimul era Ion Mirică. Luă vioara și arcușul și se pregăti să înceapă. Dar mai întârzie deoarece deocamdată încăperea fu înmiresmată cu acordurile fine ale pianului. Ciubăr interpreta partea orchestrei de până la intrarea viorii. Și deodată, parfumul revărsat de pian se trezi parcă la o nouă viață, ca și cum s-ar fi ivit atunci zorii peste tenebrele nopții și nuanțate glăsuire a viorii în crescendo, apoi în triluri mărunte și dese, făcu corp comun cu sunetele pianului.

Alunel asculta ca fermecat și privea pe cei doi maeștri cu o nespusă admirație. Parcă nu erau ființe pământești de vreme ce izbuteau să scoată asemenea sunete. Fascinația muzicii îl stăpâna și îl toropea. El credea în forța muzicii și știa că va izbuti să se contopească cu ea. Dar pentru aceasta nu trebuia să-i mai privească pe maeștrii deoarece avându-i în față era în permanent contact cu realitatea camerei. Trebuia doar să asculte muzica lor. Închise ochii și se simți cu adevărat transportat pe nesimțite pe aripile acestei melodii divine. Vedea undele armoniei, împărțirea dintre pian și vioară, sunete fără egal, culori nemaiîntâlnite, bucurii nebănuite cuprinzându-l odată cu fiori neînchipuit de dulci.

Și deodată, când vioara ajunsese la celebrul „rondo”, văzu venind spre el și întinzându-i mâna chipuri de mari muzicieni. În fruntea lor se părea a fi chiar cel mai mare muzician al tuturor timpurilor, pășind pe undele compoziției sale, Ludwig van Beethoven. Atunci cuprins de o mare bucurie, Alunel își dădu seama că a izbutit și se avântă fără de grijă în această vârtoare fermecată ce deschidea drumul spre lumea eternă și nemuritoare a muzicii.

CAPITOLUL II

OHUBU SE ÎMBLÂNZEȘTE

Alunel ajunsese într-un loc aproape sălbatic de la marginea unei uriașe păduri. Pe alocuri însă lipseau copaci și la fosta lor rădăcină erau grămăjoare de cenușă, semn că pe acolo bătuse un mare incendiu. Atunci Alunel își aduse aminte de locul acela și se îngrozi. Era chiar locul unde el fusese legat zdravăn de tribul ce adora focul și cât pe ce să piară sacrificat. Nu înțelegea însă cum de se afla din nou acolo unde altădată îl adusesese doar visul. De data aceasta nu mai visa. Și totuși...

La scurt timp se lămură singur. Puterea muzicii e incomparabil superioară celei pe care o posedă visul. Ea l-a purtat pe aripile ei din nou pe aceste meleaguri. Dar vis sau muzică, nici unul nu scădea din primejdia în care se afla iarăși. Știa din experiență că oamenii aceia nu glumeau. O dovediseră din plin data trecută. Trebuia așadar să dispară cât mai repede, să se îndepărteze cât mai mult cu putință de locul pe care îl socotea blestemat. Tocmai când să transforme gândul în faptă, simți lângă el o făptură omenească. Era Ciutu prietenul lui de atunci. Dar ce fel de prieten care până la urmă se dovedise dușman. Dădu să se ferească însă în urma lui, din toate părțile, apărură ca din pământ oamenii tribului. Îl înconjurară și îl făcură să înțeleagă că trebuie să meargă cu ei în vatra tribului.

„Fie ce-o fi“ își zise în sinea lui. Și porni avându-l alături pe Ciutu, escortat de ceilalți membri ai tribului. Pe măsură ce se apropia văzu înaintând spre el pe Maha și pe Irgu, vânătorul teribil și chiar pe marele Ohubu. Și alți mulți vânători cu care mersese atunci la vânătoarea de mamuți. Știa că de data aceasta totul avea să se sfârșească tragic. Dar minune! Când ajunse în fața acestora, în loc să-l primească așa cum se aștepta, cu mânie și dușmănie, toți se plecară în fața lui și-l aclamară cu strigăte care la ei erau de prietenie. Iar Maha îi vorbi prima, cu sufletul deschis și vocea caldă:

– Slăvite Alunel, fiu al prea slăvitului stăpân atotputernic al nostru, marele și neîmblânzitul foc, fii binevenit în rândurile noastre și poruncește ce avem de făcut!

Alunel se minună de această întorsătură a lucrurilor. Zise cu sinceritatea lui înăscută:

– Bine, oameni buni, dar ce s-a petrecut cu voi? Ieri m-ați legat fedeleș pentru a mă da pradă focului, azi mă urcați în slava cerului și a pământului!

– Iertare, slăvite Alunel zise de data aceasta Ohubu, marele vrăjitor și medic al tribului. Am făcut cea mai mare greșală, socotindu-te om de-al nostru. De unde să știm că tu erai chiar crâmpei din marele și preaslăvitul foc, fiul său de vreme ce ai putut scăpa din para lui ucigătoare. Nimeni până acum n-a scăpat viu, fără a fi preschimbat în cenușă. Nici chiar pădurea uriașă. Numai apa izbutește ea fiind dușmana focului. Dară tu ai scăpat și de apă fiind chiar foc viu ce nu se stinge niciodată!

Abia acum înțelese Alunel ce noroc dăduse peste el și că nu mai era în nici o primejdie. Ba dimpotrivă, i se dădeau toate onorurile. Îi venea să râdă cu gura până la urechi de nerozia acelor

oameni care neștiind că el fusese dezlegat în regulă de Getia și salvat astfel de para focului îl socoteau nemuritor.,, Lasă-i să creadă ce vor își zicea, bine că am scăpat de mânia lor“.

Apoi luă o figură plină de măreție și le zise:

– E adevărat că trupul meu nu poate fi mistuit de foc deoarece eu sunt chiar fiul prea slăvitului zeu. Astfel încât v-am iertat pentru fapta voastră nesăbuită și doresc să fim prieteni buni!

Vorbele sale fură însoțite de noi urale și aclamații. Iar Ohubu părea de acum împlănit până în măduva oaselor. Marele Ohubu care atunci se dovedise neiertător, acum era dispus să devină cel mai bun prieten al fiului focului:

– Mărite Alunel – zise din nou – eu, marele Ohubu mă declar sluga ta credincioasă și te poftesc a fi vrăciul tuturor membrilor tribului iar eu ajutorul tău!

Ce ușor ajungea Alunel la un lucru pentru care atunci luptase și era gata să plătească cu viața. Dar acum avea o altă misiune. La fel de nobilă și înălțătoare: era în slujba muzicii. Dacă medicina vindeca trupul, muzica se adresa inimii pentru a o împlăni și a o înfrumuseța. Văzu în același timp cum toți se plecau în fața lui și îi așteptau cuvântul. Lui Alunel îi venea să râdă și mai tare de nerozia acestor oameni. Nu se mai minuna însă de nimic deoarece îi mai cunoscuse odată. Și chiar de nu i-ar fi cunoscut visul putând fi mincinos, învățase la istorie cât de înapoiați erau oamenii în vremurile preistorice, cât de reduse erau cunoștințele lor și capacitatea de a gândi. De multe ori funcționau instinctele înaintea rațiunii. De aceea se hotărâse să profite cât mai mult de situația extrem de favorabilă ce i se crease și să-și impună punctul de vedere. Arboră din nou acel aer marțial care îl prindea atât de bine și glăsui cu sobrietate:

– Dragul meu Ohubu și voi toți slujitorii focului, părintele meu și al vostru, ascultați bine ce vreau să vă spun. Mă bucur că v-ați dat seama în sfârșit de greșeala făptuită și îmi acordați cinstea ce mi se cuvine...

La auzul acestor cuvinte toți se prosternară în fața lui lipindu-și fruntea de pământ. Chiar și Maha, Irgu și Ohubu. Numai Ciutu rămase în spatele lui Alunel, drept, în picioare, ca unul ce se bucura de prietenia unui atât de mare și înțelept personaj. Văzându-l pe Ohubu cum îngenunchea, pe Alunel îl prinse de-a dreptul mila:

– Scoală-te Ohubu și ascultă-mă bine.

Acesta se supuse și se apropie de Alunel care îi bătu prietenește pe umăr în murmurul de admirație al tuturor. Nu mai era nimic din Ohubu cel de odinioară. Era un Ohubu împlănit cu desăvârșire. Vocea lui era înceată, nu ca atunci când sfâșia văzduhul adresându-se zeului necruțător al focului. Implora bunăvoința lui Alunel a doua oară:

– Iertare, slăvite Alunel, de mii de ori iertare. Te rugăm să fii vrăciul nostru al tuturor, iar eu ajutorul tău!

– Ridicați-vă toți și ascultați și mai cu seamă tu, Ohubu! spuse din nou Alunel.

La un semn al său toți se ridicară și-l ascultară cu pioșenie. Ohubu însuși era numai ochi și urechi. Iar Alunel cu o voce puternică și o voință fermă de a se impune:

– Nu, Ohubu, acum nu mai vreau să fiu vraci vindecător. Tot prea slăvitul, marele și unicul foc, părintele meu bun m-a sortit altei misiuni la fel de nobile și de vindecătoare. Astfel încât am dezlegare de la el să te las pe tine a rămâne vraciul tribului și a avea grijă de semenii tăi. În mine sălășluiește acum mult mai puternic un alt duh al focului care este chiar dogoarea lui binefăcătoare, flacăra lui veșnic vie!

– Și cum se numește această flăcără, slăvite Alunel?

– Ea se numește muzica!

– Muzica? N-am auzit de această flăcără! Dar trebuie că are mare putere!

– Colosală putere, Ohubu, ca și focul însuși din care își trage ființa. Are aceeași dogoare ca și el și poate mai puternică. Poate mistui ființa omenească până în adâncurile ei după cum poate fi cel mai vindecător balsam.

– Și unde se găsește muzica aceasta. Are chip? Poate fi văzută? Sau atinsă cu mâna? Ori cum se naște ea?

Erau întrebări prea multe pentru a se răspunde dintr-o dată și prea ușor la ele. Și mult prea bine puse pentru mintea lui Ohubu.

Dar Alunel nu se sperie de ele. Manevra destul de bine dialogul, se dovedise diplomat iscusit în atâtea grele situații și pe deasupra acum, aici, el era un fel de zeu vindecător care nu mai putea fi contrazis. Răspunse așadar cu autoritate și aplomb:

– Muzica e pretutindeni, Ohubu. În foșnetul pădurii, în șopotul izvoarelor, în adierea vântului, în potirele florilor. Dar mai ales în noi. Ca să o poți vedea trebuie să te străduiești puțin și să-ți supui vocea la un efort!

Puse mâna pe omușorul gâtului... Aici se naște muzica, Ohubu!

Ohubu înțelese despre ce era vorba. Duse mâna la gură și slobozi un strigăt de se cutremură cărările și se bătură parcă în cap arborii pădurii. Alunel se cutremură la rândul lui și se înfioră din cap până-n picioare cu toate că acum nu mai avea de ce se teme. O clipă stăru în el o presimțire, ca un vânt rău aducător de furtună. Surâse imediat însă și aducându-și aminte de poziția sa îi zise muștrător lui Ohubu:

– Nu, asta nu e muzică, e un strigăt nebunesc pe care îl pot scoate din gâtulejul lor și animalele. Omul trebuie să se deosebească de animale prin capacitatea lui de a raționa, a vorbi frumos și mai ales a cânta. Cântecul înseamnă muzică. Aceasta e dulce, catifelată, mlădioasă și mângâietoare. Nu-ți supără câtuși de puțin timpanele!

Acum Ohubu înțelese în sfârșit ce însemna muzica, ce vrea să spună cântecul. Se înclină puțin, în semn de respect deosebit și-i spuse lui Alunel: